

На якомусь хуторі глухому,
Де нема і десяти дворів,
Я колишню вчительку зустрів,
Котру діти вигнали із дому.

Згорблена, у літнику старому —
Очі по-дитячому ясні —
Самотою доживала дні
І судьбу не гудила при тому.

Нагадала та судьба мені
Драму призабутого Шекспіра.
Я згадав поневіряння Ліра
У чужій британській стороні.

Скільки років і віків сплигло,
А немов нічого не змінилось.
І не зникло — тільки оновилось —
Всюдисуще й невмируще зло.

Я шукав слова для співчуття
І не міг їх довго відшукати.
Спопеляло душу каяття,
Хоч була і не моя та мати.
